

Jordi Carrión culmina la seva trilogia novel·lística sobre la construcció dels relats col·lectius i la identitat

L'apassionant aventura del turista

XAVI AYÉN
Barcelona

Vincent fa deu anys que observa cada dia la gent que transita per l'aeroport de Heathrow, a Londres, i coneix el personal que hi treballa com si fossin de la seva pròpia família. El saluden les hostesses, els pilots, les dones de fer feines... Un dia, passa una velleta davant d'ell i, sense saber molt bé per què, no pot evitar seguir-la. Així, inicia un periple que el portarà per mig món -L'Havana, Sud-àfrica, Barcelona, el mar Roig..., sempre al darrere de la senyora.

Benvinguts a *Los turistas* (Galaxia Gutenberg), la nova novel·la de Jordi Carrión (Tarragona, 1976), amb la qual culmina una trilogia iniciada amb *Los muertos* (2010) i *Los huérfanos* (2014).

Vincent té una mirada absorbent i acumulativa i anirà nodrint, porós, la seva identitat de tot allò que li succeeix durant els viatges: converses, imatges, paisatges, sensacions, safaris... "Després de deu anys immòbil -explica Carrión-, recuperant-se d'una experiència traumàtica, està molt disposat a escoltar".

L'estructura de l'obra presenta tres parts. La primera, *La mujer de la multitud*, "és una reescriptura lliure de *L'home de la multitud*, el conte de Poe on s'empaita un home per Londres, però aquí seguim una dona per rutes aèries, hotels i llocs turístics del món".

Al mig, apareix de sobte un llarg poema. "Se'm va ocórrer donar veu a un personatge que té mil anys, que recorregués al seu torn mil anys d'història del viatge, de la humanitat i de la poesia. És un relat alternatiu que veu la història del món com a moviment i migració". De fet, aquesta veu comença parlant en llatí i la seva llengua es va vulga-

Jordi Carrión, fotografiat recentment a Barcelona

"El turisme i el porno estan vistos com una cosa banal, i tot i això poden contenir misteri i profunditat"

ritzant, mentre passen els segles, fins a arribar a un espanyol intel·ligible. És, així mateix, "l'esperit femení, la dona com a motor de la història, un homenatge a la figura de la mare".

La tercera part "és l'entrada en escena d'un jove nord-americà molt ambiciós, despistat i desorientat, que s'està formant com a ar-

tista. Una mena de novel·la de formació d'algú que vol ser escriptor o director de cinema però que acabarà fent una gran sèrie de televisió".

Els diàlegs contenen sovint embrids del que poguessin haver estat assajos sobre literatura, cinema, art... I, entre els contertulians, brillen cameos de personatges com Harrison Ford o Ridley Scott, amb els quals el protagonista es creua.

Carrión, autor també de llibres de viatges -"he estat en gairebé tots els llocs dels quals parlo"- creu que la banalització de l'experiència viatgera no depèn de res més que de l'actitud mental de cadascú. "El més important de la seva vida li succeirà, justament, sent turista. El turisme, com el porno, està con-

demnat per l'opinió pública com si fos una cosa banal però, tot i això, tots dos contenen misteri i una càrrega de profunditat sobre la societat. Houellebecq i Martin Parr han treballat el turisme des de la ironia; per mi, en canvi, conté aventura, risc i un viatge interior possible".

A més de resorts turístics a Cuba, safaris a Sud-àfrica i altres localitzacions exòtiques, la novel·la passa en aeroports, un espai entès "com a node de connexió, lloc d'expectatives, de l'inesperat, un hipnòtic laboratori on passen coses i viuent".

Carrión manté que la seva trilogia tracta "del límit entre realitat i ficció, mite i logos, ciència i reli-

gió... És sobre la guerra civil i com tractem el passat, tot i que en comptes de parlar d'Espanya parlo del món. Tracto un tema sense parlar-ne directament".

Cal dir que Carrión es mou fins i tot més que els seus personatges. Però quan recalca a Barcelona, troba temps per impartir classes a la Pompeu Fabra, ser pare, comissariar l'exposició sobre Sebald que es pot veure al CCCB, escriure assajos com *Librerías...* i està a punt de publicar -amb el dibuixant Sagar-el còmic *Los vagabundos de la chatarra*, una historieta reportatge sobre alguns dels últims canvis de Barcelona. Es diria que tan sols li falta publicar un poemari, però ves a saber si ja ho ha fet... ●

CLUB SUBSCRIPTORS LA VANGUARDIA

Avantatges exclusius

Porta sempre la teva targeta de Subscriptor
I si no la tens, sol·licita-la a www.subscriptorsdelavanguardia.com

DR.PET. PINSO PER A GOSSOS

30% Dte.

• 30% de dte. i enviament gratis en la primera compra a drpet.es
• 15% de dte. i enviament gratis en la resta de compres a drpet.es

www.drpet.es
Tel. 93 396 73 32

dr.pet

HOTEL ROC BLANC****

20% Dte.

• 20% de dte. de diumenge a divendres, inclosos
• 10% de dte. les nits de dissabte, ponts, Pasqua i de Nadal a Reis

www.rocblanchhotels.com
Tel. +376 871 400
Pl. Coprínceps, 5,
Escaldes (Andorra)

HOTEL ROC BLANC
ANDORRA

CINEMES TEXAS

2€

• Entrades a 2€, de dilluns a dijous (no festius)

www.cinemestexas.cat
Tel. 93 348 77 48
C/ Bailén, 205, Barcelona

TEXAS
CINEMA

Més informació a www.subscriptorsdelavanguardia.com

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

Un treball en marxa

Jordi Savall - Passió segons sant Mateu de Bach

Intèrprets: Cor Infantil Amics de la Unió, La Capella Reial de Catalunya, Le Concert des Nations, i Jörg Dürmüller i Matthias Winckhler com a solistes
Lloc i data: Palau de la Música Catalana (15/III/2015)

JORGE DE PERSIA

La *Passió segons sant Mateu* de Bach és una de les fites musicals d'Occident, i potser per això, tot i no requerir de virtuosos, sí que exigeix intèrprets que en comprenguin el caràcter i ho puguin expressar. Tasca complexa doncs per a un escenari de primeres figures com el del Palau de la Música. No sé per què en aquest país estem tan allunyats de la pràctica bachiana i hem d'importar sempre. Encara que en aquesta ocasió la produc-

ció és local i amb resultats -per ser la primera vegada- afalagadors. Jordi Savall va disposar de dos cantants excel·lents, Dürmüller, excepcional tenor com a Evangelista, i un bon bariton (Winckhler). Els altres dos baritons (Stephan McLeod i Matthew Brook) que van assumir diferents papers, també van fer una versió de primer nivell, amb el tenor Thomas Hobbs, i compartint llores amb el cor infantil que dirigeix Josep Vila i Jover (quina precisió en l'afinació, expressió equilibrada i timbre que va posar color al grup coral a *O Mensch*).

En realitat gairebé tots els corals van ser molt eficaços en expressió -tant com en les manifestacions intempestives, incisives, dramàtiques- amb bona feina vocal i d'integració, una tasca que va assumir Lluís Vilamajó. L'obra va mantenir en aquest àmbit una bona presència, encara que la primera part va estar marcada per desajus-

tos de les solistes femenines (no entenc el càsting), i un treball desigual del contratenor Engeltjes que, a la segona part, va brodar en canvi les àries, guanyant en seguretat i convicció per culminar amb qualitat en el *Erbarne dich*, feliçment acompanyat del concertino Kraemer.

En l'apartat instrumental -molt bé el continu- les coses van funcionar, si bé la corda alta va sonar desigual per moments. En general la versió orquestral va ser solvent, tot i que amb escassa convicció en contrastos i expressió. La seqüència de l'obra va mostrar alguns desajustos en la continuïtat i carències expressives atesa la necessitat de desplaçaments dels solistes. És una música que s'ha d'assumir interiorment, gairebé al marge de la partitura, i -tret del bon dramatisme de l'Evangelista- pocs hi van contribuir, amb una sensació que la *Passió* transcorria però no es feia amb l'espectador. Una part de la màgia es va esvaïr també per la pressa dels aplaudiments dels més operístics al final dels corals, que deixen de vegades l'oient sense respiració. ●